

పేదవాడి ప్రేమ

నల్లటి నున్నటి గచ్చుమీద ముత్యాలు విరజిమ్మినట్టుంది ఆకాశం. నల్లటి పెద్ద చెరువు విరిసిన ఒకేఒక కలువలా తోడు లేదన్నట్టు బిక్కుబిక్కుమవి చూస్తూ చంద్రుడు దిగులుగా నెమ్మదిగా కదులుతున్నాడు. కునికి పాటు పడున్న గుర్తా వుండి వుండి ఒక్కసారి మెలుకువ తెచ్చుకుని అతెన్షన్ లో నిలబడ్డట్టు తలవల్చి స్తబ్ధంగా వున్నచెట్టు ఒక్కసారి హడావిడిగా పిల్లగాలులువీచి మళ్ళీ కదలకుండా వూరుకున్నాయి. నల్లటి త్రాచులా విగనిగలాడుంది లేక్రీడు ఆ వెన్నెల్లో! కక్కటిల్లి యేడ్చే పసివాడి నోటికి పాలందించగానే యేడుపు మానినట్టుంది ఆ నిశీధి నికర్ణం. —

ఆ నల్లటి నున్నటి రోడ్డుమీద తెల్లటి మెరిసే కాకు వాకటి నెమ్మదిగా, అతి నెమ్మదిగా తల్లిమీద అలిగిన పసివాడు అమ్మ పిలిస్తే గునుస్తూ ఒక్కో అడుగు జార్చినట్టు వెడుతూంది. కారులో నల్లటి స్టీరింగ్ మీద తెల్లగా, అతి తెల్లగా తామరతూడులా కోమలమైన నల్లవి స్వేకర్ వాచ్ చేయి, స్తయిలుగా నడుపుతూంది.

గాలికి రెపరెపలాడే ఆమె పల్చటి షిఫాన్ గులాబిరంగుచీర, గులాబిరేకులకంటె మెత్తగావున్న ఆ చీర చెంగు, ప్రక్కనేవున్న ప్రియుని ముఖం వొక్కసారి కప్పేసి, ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేసి, తప్పుకి క్షమాపణలాగా, పరిహారార్థంగా చల్లని, మెత్తని, సన్నని సంపంగ అత్తరు వాసన అతనికి అందిచ్చి తొలగిపోతూంది. ఏమెరుగని దానిలా:

“రాణీ!” మెల్లగా మెత్తగా ఏవో లోకాల్లో తేలిపోతూ అన్నాడతను.

“ఊణీ!” గోముగా ముద్దుముద్దుగా గువిసింది రాణి.

“రాణీ....రాణి” అన్నాడు మళ్ళీ, ‘అమ్మా’ ‘అమ్మా’, అన్న,

మాట తప్పించి మరోటి రాని పసివాడు ఏవో చెప్పడానికి పడే ఆగాటం అతనిది.

“ఊఁ” నవ్వింది. మబ్బుల్లో మెరిసినట్టు. “రాజూ!.... నా పిచ్చి రాజూ!” అంటూ చేతినీ అతని క్రాపులో అల్లరిగా కడిపింది.

“రాణీ ... రాణీ, నువ్వు నేనూ యిలా.... యిలా ఎన్నటికీ యిలానే వుండిపోతే” ఆమె మెడదగ్గర మొగంతో అదుముతూ మెల్లగా అన్నాడు.

“ఊఁ” మళ్ళీ నవ్వింది రాణీ,

“అబ్బ! ఏమిటా ‘ఊ’ బాష? ఏదన్నా మాట్లాడు!” మురిపెంగా అన్నాడు.

“మాటలెందుకు : ఇలాగే వుండిపోదాం. ఈ నిక్కబ్బంలో, ఈ వెన్నెల్లో, ఈ చల్లగాలిలో, ఈ సువాసనలతో, ప్రేమలో, పారవశ్యంలో వేరేం మాట్లాడవద్దు. రాజూ!” బొంగురుపోయినట్టున్న గొంతుతో తనలో తాననుకున్నట్టుంది రాణీ.

“రాణీ” యిలా ఎన్నాళ్ళు? ఈ తపస్సు ఎప్పటికీ విముక్తి ? ఎన్నాళ్ళలా కలయికలోని యెడబాటు అనుభవిస్తూ వేగాలి ? ఎన్నాళ్ళకీ దేవి కటాక్షించదేం ? దైవ దర్శనానికి క్యూలో నిల్చొని నిల్చొని విసిగెత్తిన తిరుపతి భక్తుడిలా ఆవేదనగా అన్నాడు.

“భక్తా! త్వరలోనే నీ అభీష్టం సిద్ధించును!”

“హాస్యంగాదు రాణీ! మీ నాన్నకి చెప్తానన్నావు. చెప్పావా?”

“లేదు. ననుయం కోసం చూస్తున్నాను, ఇంక ఎంతో కాలం ఆగ నులే !”

“నువ్వు చాలా దూరం తీసుకొచ్చావు రాణీ. ఇంకిప్పుడు నువ్వు లేకుండా ఉండడమంటే ఏమిటో అసాధ్య మనిపిస్తుంది. అలాగని మీ నాన్న మనమధ్య ఈ అంశ్చులన్నీ గురచి మన పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటారా అన్నదీ సందేహమే.”

“డోంట్ బి సిల్లీ రాజూ డియర్ ! మా నాన్నకి నే నొక్కతెనే గారాలకూతురన్న సంగతి మర్చిపోతున్నావు. నా మాట జవదాటడు. నా యిష్టాన్ని వ్యతిరేకించే సాహసం ఆయన యెన్నడూ చేయలేదు, చెయ్యడు! కాబట్టి, ఇంక బుద్ధిగా యింట్లోకివెళ్ళి నిద్రపో.” దేశవాళీ చలనచిత్రాల్లో నాటు కథానాయకుడు, నాయిక గడ్డం సున్నితంగా ఒకే ఒక వేలితో ఎత్తి పట్టుకున్నట్టు, అతని గడ్డంపట్టి యెత్తి కళ్ళలోకి ప్రేమగా చూసింది.

“ఓకే గుడ్ నైట్ రాణీ!” అంటూనే సున్నితంగా రాణి చెయ్యి నొక్కిపట్టి దిగాడు రాజగోపాల్.

“గుడ్ నైట్ రాజ్!” రాజ్ ని డ్రాప్ చేసి, వొక్క వూపుతో కారు ముందుకు వురికించి మాయమైంది రాణి, రాజలా నిలబడి చూస్తూండగానే!

ఊరికి దూరంగా ఎత్తయిన కొండలమీద, ఎర్రని గుటలమీద, మనుష్యులకి, గోలకి, మురికికి, ఈగలకి, అన్నింటికి దూరంగా అంతస్తుకి చెందిన వాళ్ళకి, అంతస్తులుండే భవనాలుంటాయి, చెల్లా చెదరుగా విసిరిన గింజల్లాగ అక్కడోటి అక్కడోటి ఉంటాయి ఒకదానితో ఒకదానికి సంబంధం లేదన్నట్టు, వెలేసినట్టు, మీతో మాకేం సంబంధం అన్నట్టు విడివిడిగా, ఎవరి ఆధిక్యం వారు చూపించుకోడాని కన్నట్టు ఒకదానితో ఒకటి పోటీ పడుతున్నట్టు ఒకదాన్ని మించి ఒకటి వెలుస్తాయి ఆ కొండల తలలమీద. అందులో అన్నింటికంటే యెత్తయినచోట గుమస్తాలమధ్య కలెక్టర్లా, నక్కలు తోడేళ్ళ మధ్య సింహాలాగ, తీవిగా తలెత్తి నిల్చునుంటుంది, ఓ యెర్ర రాళ్ళ బంగళా, అదే రాధారాణి నాన్న బంగళా!

ఆ బంగళా చుట్టూ భారీ ప్రహారీ గోడవుంటుంది, మామూలు వాళ్ళకి అందనంత యెత్తున, అందమైన నగిషీలు చెక్కిన అల్యూమినియం రంగు గేటు. ఆ గేటు తెరిస్తే ఎర్రటివాట. బాటకి రెండువైపులా విదేశీ, దేశవాళీ రంగురంగుల మొక్కలు! ఫౌంటేన్లు, సిమెంటుబెంచీలు, గారెన్ చెయిర్లు, క్రీపర్లు, పూపొదలు, అన్నీ వుంటాయి. కాంటిలినర్ పోర్టికో,

విశాలమైన వరండాలు, నున్నటి స్తంభాలమీద కెక్కించిన పూ లతలు, లైట్ గ్రీన్ డిస్టెంపర్ కొట్టిన పెద్ద పెద్ద గదులు, ఎయిర్ కూలర్లు, మొజాయిక్, ఫ్లోరింగు, ఫ్లూరసెంట్ దీపాలు, ఖరీదయిన పల్చని నైలాన్ తెరలు, మొహాలు కనుపించే పాలిష్ వున్న నున్నటి నల్లటి ఫర్నిచర్, తివాచీలు, ప్లవర్ వాజ్ లు, ఆయిల్ పెయింటింగులు, డన్ లప్పి ల్లోలు, ఫ్రీజిడైర్లు, రేడియో గ్రాములు, వాషింగ్ మెషిన్లు, టేప్ రికార్డర్లు, ట్రాన్సిస్టర్లు, హాట్, కోల్డువాటర్, బాత్ లు, డైనింగ్ రూంలు, డ్రాయింగు రూంలు, వెయిటింగ్ రూంలు. గెస్టురూంలు, నాలుగు రకాల ఫోనులు, వగైరా, వగైరా అవసరమైన, అవసరమైనవన్నీ వున్నాయి ఆ బంగళాలో! అవేగాక మెత్తగా మెల్లిగా జరజరాపాకే పాములాంటి పొడవైన ఇంపాలా కారు. రెండు దేశీకార్లు వున్నాయి రాణి నాన్నకి! ఇంకా ఏవేవో కంపెనీల్లో బోలెడు షేర్లున్నాయి. ఇవన్నీ వున్న రాధ నాన్నకి బ్యాంకుల్లో పెద్ద మొత్తాలుంటాయని వేరే చెప్పక్కర్లేదుగా!

ఆ నాన్నకి ముద్దులపట్టి, గారాలచిట్టి, వరాలమూట, ఆపరంజి బొమ్మ - రాధారాణి! నాన్నకి ప్రాణం రాణి, లేకలేక పుట్టిన ఏకైక పుత్రిక! తల్లిలేని పసికూన! బంగళాలకి, బ్యాంక్ ఎకౌంట్లకి, కంపెనీల షేర్లకి, కార్లకి అన్నింటికి ఏకైక వారసురాలు!

రాణి డికనరీలో సుఖమేగాని కష్టమన్న మాటేలేదు. పిక్నిక్ లు, పార్టీలు, హాలీవుడ్ సినిమాలు, విలాసాలు, వినోదాలు అన్నమాట క్షణాల మీద జరిపించే తండ్రి, వంగి సలాములు జేసే నౌకర్లు, యివి మాత్రమే జీవితంలో వుంటాయనుకునే ఆమాయకురాలు! జీవితంలో దారిద్ర్యం, కుళ్ళు, మురికి, ఈగలు, యేడ్పులు, చావులు, పస్తులు, కొట్లాటలు, రోగాలు అంటే యేమిటో తెలీని ముగ్ధ!

రాజుతో పరిచయమయ్యాక, అతని యింట్లో కనీసం ఓ పదిగదులు లేవని, సోఫా సెట్లు, కర్చెన్లు, డైనింగ్ టేబిల్స్, రేడియోలు లేవని, విని కని ఆశ్చర్యపోయింది. కనీసం ఒక స్టాండర్డ్ హెర్బల్ కారు, ఆధమం లాంబ్రెట్టా అయినా లేదని విని తెల్లబోయింది. రాజు నాన్నకి మూడు

వందల రూపాయలు జీతం అని విని మూడురూపాయల్లాంటి ఆ మూడు వందలతో రాజు కుటుంబసభ్యులు ఆరుగురు యెలా బ్రతుకుతున్నారా అని వింతగాచూసింది! రాణి నాన్నలాంటివాళ్ళు వెయ్యికి, మళ్ళీమాట్లాడితే లక్షకి ఒకరుకూడా వుండరని రాజు చెప్పడంవిని నిశ్చేష్టురాలైంది. భారతదేశ దౌర్భాగ్య స్థితికి జాలిపడింది, చింతించింది!

అలాంటి బంగారుపిచ్చుక రాణి ఆకాశమంతెత్తు అంతస్తుని మరిచి రాజునెలా కటాక్షించింది? తెలియాలంటే ప్రజలు షేక్స్పియర్ నాటకాల్నించి తెలుగు సినిమాలదాకా ఎన్నో పాత్రల్ని యెన్నో సన్నివేశాల్ని తరిచి పరిశీలించాలి; ప్రేమ గుడ్డిదన్న సూక్తి మర్చిపోగూడదు రాణి చిరునవ్వుల పన్నీటి జల్లులకోసం, వాడి కత్తుల్లాంటి వాలుచూపుల సూటి తాకిడికోసం ప్రాకులాడే కన్వర్టిబుల్ కార్లున్నవాళ్ళు, బకింగ్ హాంపాలెస్ లాంటి భవంతులున్నవాళ్ళు, టెర్రిన్ సూట్లవాళ్ళు, మిట్టమధ్యాహ్నపు యెండలోంచి చీకటి గుయ్యారంలోకి అడుగుపెట్టినట్టు మొన్నే విదేశాల్నించి వచ్చిన వాళ్ళు, చెక్కుల్తోనేగాని నోట్లతో నాణాల్తో వ్యవహరించి యెరుగని ఉన్నతోద్యోగులు, అసలు సిసలైన డింపిల్స్ విస్తీ తప్పించి సేవించి యెరుగని విలాస పురుషులు, ప్రతి రాత్రి ఏ హోటలు నునుపు ఫ్లోర్ మీదనో సుందరాంగుల బిగి కాగిలిలో గీపెట్టే సంగీతానికి లయగా అడుగులు జార్చనిదే ప్రొద్దు గడవని రసికులు, కత్తి కఠారుల్తోగకుండా దేవుడిచ్చిన చేతుల్తో తిండి తినడం అండమాన్లో ఆదివాసుల అలవాట్లను కునే అత్యాధునికులు—యింత మందుండగా అవేవీ యేమిటో తెలియని మిల్ యారన్ చొక్కా, పర్థాలా పాంటుతో ఉదయాన్నేలేచి బుద్ధిగా కాలేజి పాఠాలు చదువుకునే రాజు రాణిప్రేమని పొందడం యెలా సాధ్యమైంది? ఏమా కథ అని అడిగితే—

ఒంటిగా పోతున్న అబల, కుసుమ కోమలి, గులాబి రేకులాంటి జవ్వని, చెలికత్తెలు వెంటరాగా రెండోఆట యింగ్లీషు సినిమాచూసి విలాసంగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కిలకిలా నవ్వుకుంటూ, ఒక్కొక్క నెచ్చెలిని డ్రాప్ చేసి, యిళ్ళదగ్గర దింపి, యింటికి తిరిగివస్తూంటే, ఆ యెగుడుదిగుళ్ళ

రోడ్ లో, నిర్మానుష్యమైన నడిరాత్రి డైర్ బరస్టవడం, డైరు మార్చుకోలేని, కారు వదిలి సడవలేని నిస్సహాయస్థితిలో దిక్కులు వెతుకుతూ బిక్కుబిక్కుమని చూస్తున్నవేళ, రెండో ఆట సినిమానేచూసి మెల్లిగా ఓర్ద్ హోర్స్ లాంటి సైకిల్ను వేధిస్తూ వస్తూన్న రాజు, పౌరాణిక చలన చిత్రాల్లో శ్రీ మహావిష్ణువు పిల్చినా పిలవకపోయినా శిష్టరక్షణార్థం దర్శన మిచ్చినట్టు, ప్రత్యక్షమవడం, "ఏమండీ!" అని ఆమె అతి మధురంగా పలకరించి, చూపుల్తోకట్టేసి ప్రాధేయపడ్డం, అతడు ఆమెకి సహాయపడ్డమే తన జీవిత సరమావధిగా భావించి సైప్పీ మార్చడం, ఆమె అతనివంక కృతజ్ఞతతో నిండిన వాల్టూపు విసిరి, యింటిదగ్గర విడవడం, మర్నాడు ఆదివారం తేనీటికి, ఆ తర్వాత వాహ్యాళికి ఆహ్వానించడం, అలా అలా కలుసుకున్న సమయాల్లో పురుషపుంగవు లెందరోనో కనబడని ఆకరణ ఆమెకి అతనిలో కనబడ్డం - అవీ రాణి ప్రేమాయణంలో నాండీ, ప్రస్తావనలు !

రాజు ముందు ముందు, రాణిలాంటి శ్రీమంతురాలు తనని తలచడం ఈ భూమ్మీద మానవాళి మనుగడని ఉప్పని ఊడపారేసే ఉప్పవ మేదో అని బెదిరాడు, జంకాడు, తబ్బిబ్బెయ్యాడు. తనకెందుకనుకున్నాడు, ఆమెపంక చూడకూడదనుకున్నాడు. కాని విడవక వెంటబడ్డ రాణి ప్రేమ వాహినుల్లో మునిగి తల మున్కలయాక షేక్ స్పియరేమన్నాడు. కారల్ మార్క్స్ యేమన్నాడు. డి. హెచ్. లారెన్స్ యేమన్నాడు? అని ప్రశ్నించుకుని ఇది ప్రగతివైపు మానవుడి పురోగమనంలో అతి ముఖ్యమైన మొట్టు, సర్వమాఖవ సౌభ్రాత్రానికి సాగే నిరంతర కృషికి పరాకాష్ఠ, పెట్టుబడిదారీ వర్గాలమీద అభివృద్ధి నిరోధక శక్తులమీద, శ్రామికులు, కష్టపడి పనిచేసే మంచివాళ్ళు తీసే గట్టిదెబ్బ అనుకున్నాడు! అనుకోని ఈ ప్రేమని సాధ్యమైనంత త్వరలో పుష్పించజేసి, ఫలింప జెయ్యాలనుకున్నాడు!

“వాట్!” రాణి నాన్న ఆశ్చర్యంతో తల మున్నులయిపోయాడు హలాత్తుగా రాణి చెప్పిన మాట విని.

“అవును. నాన్నా, నేను రాజుని పెళ్లాడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. రాజునితప్ప యింకెవ్వరీ పెళ్లాడను!” మళ్ళీ రెండోసారి నొక్కిచెప్పింది.

ఎయిర్ కండిషనుగదిలో కూర్చున్నాగాని, ఇన్ కంటాక్సు లెక్కల్తో చెమటలు గక్కేస్తున్న నృసింహారావుకి, ప్రహ్లాదుడు మొట్టమొదటిసారి “నారాయణా” అన్నప్పుడు హిరణ్యకశిపుడికి వచ్చినట్లత చిరాకు వచ్చింది.

“ఎవడు వాడు? మొన్న మనింటికి టీ తాగిపోడానికి వచ్చిన వాడేనా? ప్రేమించడానికి నీకా పర్థాలామొగం తప్పించి ఇంకెవడూ కనబళ్ళేదా? విన్నిన్నాళ్ళు గాజుమేడల్లో, ఫోమ్ కుషన్ల మీద, యింపాలాకార్లో, డ్రాలన్ చీరల్లో నేలమీది దుమ్ము, గడ్డి చెత్త అన్నింటికి దూరంగా దాచిపెంచానే, నీకీ పాడుబుద్ధులెలా వచ్చాయి?”

తన పందొమ్మిదేళ్ళ జీవితంలో ఏనాడూ ఇంత కఠినంగా మాట్లాడి యెరగని నాన్ననిచూసి రాణి మొదట నమ్మలేకపోయింది. ఆ తర్వాత కళ్ళలోకి నీళ్ళు చిమ్మాయి. తలదించుకొని కిటికీ దగ్గరకి పరుగెత్తి ఊచలు పట్టుకుని బయటికిచూస్తూ వెక్కివెక్కి యేడ్చింది.

“అదేమిటదలా, సాంఘిక చిత్రాల్లో ఖండిత నాయికలాగా కిటికీ ఊచలు పట్టుకు యేడుస్తుందెందుకు? జుట్టు కాస్త విరబోసుకో చెల్లమ్మా! సరిగ్గా అతికినట్టుంది!” విట్టువేసి నవ్వాడు బుజ్జి.

రాణి మొగం లేతగులాబి రంగుది, ముదురు యెరుపయ్యింది. కళ్ళు నిప్పుకణాలయ్యాయి. ముక్కు పుటాలదిరాయి. చురుక్కున వెనక్కి తిరిగింది.

“సంతోషించాం గాని, నీ చచ్చువిట్లుకి నువ్వే నవ్వుకుంటూ కాసేపు బయట కూర్చో. నేను నాన్నతో మాట్లాడాలి.”

నృసింహారావు ఎన్నడూ చూడని రాణి కన్నీరుచూసి గిలగిల్లాడి పోయాడు. తల్లి పోయినప్పట్నుంచి ఆమె కంట కడిగెట్టగూడదని అడింది

ఆటగా పాడింది పాటగా పువ్వుల్లోపెట్టి పెంచాడు. ఆమె పంతం, పట్టుదల ఆయనకి బాగా తెలుసు. ఏం చెయ్యడం? ఎలా నచ్చజెప్పడం? అని తికమక పడ్తున్న మనిషికి బుజ్జిమాటలు కొంత ఊపిరి సలిపేలాజేశాయి. బుజ్జి ఆయనకి అన్నగారి కొడుకు, కుడిభుజం, ప్రిన్సిపల్ ప్రైవేట్ పర్సనల్ సెక్రటరీ, మంత్రి సలహాదారు, యింకా ఇలాంటి వెన్నో! దేవుడు తన దగ్గరున్న తెలివితేటల్లో సగం బుజ్జికిచ్చేసి మిగిలినవి మిగతా మానవులందరికీ పంచిపెట్టాడని ఆయనకి గట్టి నమ్మకం.

“చూడు తల్లీ! నువ్వు కావాలంటే కొండమీద కోతిని తెస్తాను. కాని ఈ రాజేమిటమ్మా! ఆతను నీకు తగునా?” అల్లరిచేసే పిల్లకి మిఠాయి చేతిలోవుంచి బుజ్జిగించినట్టన్నాడు నృసింహారావు.

“నాకు కోతీవద్దు, కొండముచ్చా వద్దు అతన్ని విడిచి నేనొక్కక్షణం వుండలేను. నేను బతకాలనుంటే అతన్ని అంగీకరించండి, లేదంటే....”

అదోలా నవ్వాడు ముసలాయన. మంచి చెడ్డా తెలియని చిన్న పిల్లాడు మేడమీంచి దూకుతానని మారాం చేస్తుంటే నచ్చజెప్పలేక అవస్థ పడ్తూ. అసహాయతని దాచుకుంటూ చిరాగ్గా యేడవలేక నవ్వినలాంటి నవ్వు.

“రాణీ, రాజంటే నువ్వు ప్రెజింట్ చేసిన పెర్సన్ టీ షర్ట్ తొడుక్కుని నీతో కార్లో తిరిగేవాడేనా?”

రాణీ బుజ్జిని కొర కొర చూసింది. రాణీ కంటికి బుజ్జి, హిందీ సినిమాల్లో హీరో హీరోయిను నాలుగయిదు డ్యూయెట్లు పాడుకున్నాక సహించలేక? ఇంటర్యూ లయ్యాక విజ్ఞంభించే విలన్, తెలుగు జానపద చిత్రాల్లో రాజుగారి రాజ్యం కాజెయ్యాలని యెత్తేస్తే రాజుగారి బావమరిది!

రాణీ మంచి చెడ్డలు; పినతండ్రి వ్యాపార లాభనష్టాలు, యింటి నొకర్లు, అజ్మాయిషీ అంతా తను లేనిదే తలక్రిందులయిపోతుందని, బాబాయిలాంటి అమాయకులు రాణీలాంటి పసిపిల్లలు ఇద్దరూ తను లేకపోతే ఈపాటికి నడివీధి పాలయ్యేవారని బుజ్జి ఊహ! తన విషయాల్లో జోక్యం

కలిగించుకోవద్దని రాణి ఎన్నోసార్లు చెప్పినా, ఏదోపసిదికోపంలో అన్నదని, గోతిలోకిదిగుతాను, విషంతింటాను, నాయిష్టం!" అనియేచంటిదన్నా అంటే మాత్రం పెద్దవాళ్లూరుకుంటారా, ఊరుకోడం భావ్యమా అన్న ధోరణిలో మంచి చెడ్డా తెలిసున్న బుజ్జి ఆమె మాటలు లెక్కచెయ్యడం మానేశాడు. అసలు బుజ్జికి రాణి అలా మంచినీళ్ళలా డబ్బు ఖర్చు చేసేయ్యడం, నానా అడ్డమైనవాళ్ళతో తిరగడం, వాళ్ళని సినిమాలకి, పిక్నిక్లకి, పార్టీలకి తోసుకెళ్ళడం గిట్టదు. కాని ఏం చెయ్యడం? చెప్తే రాణి వింటుందా? నిర్లక్ష్యంగా వెళ్ళిపోతుంది. బాబాయికి చెప్తే "ఆ, పోనిద్దూ, ఏదో చిన్న పిల్ల సరదా, ఈ డబ్బుంతా దానిదేగా! ఇంకెవరున్నారు నాకు? అంటాడు. అని ఆమెనలా నెత్తి కెక్కించుకోడం బుజ్జి కిష్టంలేదు. ఎవరున్నారేమిటి? తను లేడూ? పూర్తిగాకాకపోతే సగమైనా తన కివ్వరాదూ? ఎప్పుడో పసిహోనేళ్ళప్పుడు వచ్చి ఆయన్నే అంటిపెట్టుకున్నందుకు ఆ మాత్రం యిస్తే బాబాయి సొమ్మేం పోతుంది?

తిరగడానికి ఓ కారు, ఇంట్లో తిండి, ఖర్చుకి ఓ మూడు నాలుగొందలు తప్పించి యింకేం ఈయడంలేదు బాబాయి! ఇచ్చే లక్షణాలు కనబడ్డంలేదు. రాణికి డబ్బుంటే నిర్లక్ష్యం. అలాంటివాడే ఆమెకి భర్తయివస్తే అతని పంట పండుతుంది. నయాపైసలనుంచీ లెక్కబెట్టే రాజులాంటి వాడు వస్తే అతని పని ఉత్తదే! ఆ మాత్రం గ్రహించగల సూక్ష్మబుద్ధి, బుజ్జి!

అందుకే రాణి తన తిరుగులేని విర్ణయం ప్రకటించి బయటికి వెళ్ళాక తలపట్టుకూర్చున్న బాబాయిని, నెమ్మదిగా వూరడించాడు బుజ్జి.

"నువ్వేం బాధపడకు బాబాయి, ఇలాంటి రాజుల్ని వందమందిని వదిలిస్తాను. అసలు రాణి చుట్టుపట్ల మైలు వ్యాసార్థంలో ఎక్కడా ఇలాంటి బెదవలు జేరకుండా అవతల వుంచుతాను. ఆ సంగతి నా కొదిలేసి నిశ్చింతగా ఉండు."

"అదేదో త్వరగా చూడరాబాబూ! దాని ధోరణి చూస్తే నాకు విచ్చెత్తుకోంది! గట్టిగా వద్దంటే యేం చేస్తుందో!.....అన్నట్లు ఇలాంటి

వన్నీ సాధ్యమైనంతవరకు సున్నితంగా చూడ్డం మంచిది! ఎలా నిబ్బరించు కొస్తావో!”

“అదంతా నీ కెందుకు! నా చేతిలో పాతికవేలు పారెయ్యి, వాడి ప్రేమ తిమ్మిరి వదిలిస్తాను!”

“పాతిక కాకపోతే యాభై పట్టుకెళ్ళు, కాని చేసేదేదో తొందరగా చెయ్యి.”

బుజ్జి నవ్వాడు. తన సమర్థతమీద బాబాయికింకా నమ్మకం కుదర నందుకు విచారించాడు. తన బుద్ధి కుశలత, కార్య శూరత్వం ఈ ఒక్క సారి ప్రదర్శించి బాబాయి కళ్ళల్లో ఆకాశం అంత యెత్తున లేవాలను కున్నాడు!

మరో పదిరోజులు వాతావరణం స్తబ్ధంగావుంది. రాణి బుజ్జితో మాట్లాడం మానేసింది. తండ్రితోకూడా పలకరిస్తే ముక్తసరిగా తప్పించి వేరే మాటల్లేవు. నృహసింహారావు చాలా ఇబ్బంది పడ్డాడు. బుజ్జికేసి ఆత్రుతగా చూసేవాడు. ‘నీకేం ఫర్వాలేదు’ అని అభయహస్త మిచ్చే వాడు బుజ్జి.

ఒకానొక సుప్రభాతాన యింకా నైట్ గౌనులోనుంచి బయటికి రాకుండానే, సోఫాలోవారి బెడ్ టీ సిప్ చేస్తూ మోర్నింగ్ ఎడిషన్ పేపరు తిరగేస్తున్న రాణికి నగరంలో వార్తల శీర్షిక క్రింద క్రితం సాక్షంకాలం యేదోచోట జరిగిన కొట్లాట వై నం కనిపించింది. అలాంటి వార్తలంటే యిష్టం రాణికి! సర్దాగా చదివింది. ఎవరో విద్యార్థి సైకిలుమీద అటు వెళు తున్నాడు. ఇద్దరు ముగ్గురు వ్యక్తులు ప్రక్కనున్న కల్లుపాకలోమస్తుగాతాగి అప్పుడే బయటకువచ్చి రోడ్డుకడ్డంపడి తందనాలాడుతున్నారు. ఆ అబ్బాయి గంట మ్రోగించాడు, నోటీతో చెప్పాడు. కాని ఆ వ్యక్తులు లొంగలేదు. పైగా బూతులు తిట్టారు. ఆ అబ్బాయి సైకిలుదిగి వాళ్ళని ఆదిలించ బోయాడు. కొట్లాట జరిగింది. జనం మూగారు. ఆ చీకట్లో సరిగ్గా ఏం జరి గిందో ఎవరికీ తెలియదు. ఆ అబ్బాయికి మాత్రం బలంగా గాయాలు తగి లాయి. అస్పత్రికి తీసుకు వెళ్తుంటే దారిలో సురణించాడు. ఆ అబ్బాయి

పేరు రాజగోపాల్. వయస్సు ఇరవై రెండేళ్ళు. కాలేజీలో చదువుతున్నాడు.

రాణి ఆస్పత్రికి పరుగెత్తింది. శవపరీక్ష జరుగుతోంది. తల్లి దండ్రులు యేడుస్తున్నారు. జనం 'అయ్యోపాపం!' అంటున్నారు. రౌడీ వెధవలని తిట్టిపోస్తున్నారు. తన రాజ్ ఇంక లేడు!

ఇంటికి తిరిగొచ్చింది మెట్లమీద కనబడ్డాడు బుజ్జి. ఏదో అనాలనుకుంది. ఇంకేమిటో చెయ్యాలనుకొంది.

“ఇది చూశావా, రాణీ! ఎంత దారుణం! పాపం, రాజగోపాల్ నెవరో కొట్టి చంపేశాడు. నిన్న సాయంకాలమే మాట్లాడానతనితో నీ పెళ్ళి గురించి! ఇంతలో ఇలా అవుతుందని ఊహించనుకూడా లేదు! ఎంత ఘాతుకం!” విచారం వ్యక్తపరిచాడు బుజ్జి.

కళ్ళలో నీరు చిమ్ముతూంటే మెట్లమీదకి పరిగెత్తింది రాణి. రెండు రోజులు బయటికి రాలేదు. గదిలోకి తండ్రినికూడా రానియ్యలేదు. ఆ రెండు రోజులు పూర్తిగా శోకరసం అనుభవించింది.

మూడో రోజు తండ్రి లోపలికి వచ్చి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. ఆమెకళ్ళు యింక నీళ్ళులేక యేడవనట్టు నిర్లిప్తంగా వున్నాయి.

“నువ్వు గెలిచావు నాన్నా! ఆనందించు!” అంది రాణి.

నృసింహారావు గొల్లుమన్నాడు. జరిగిందానికి బాధ వ్యక్తంచేశాడు. రాజంటే సామూహి ప్రకటించాడు. అతని కుటుంబానికి సహాయం చేస్తానన్నాడు. బుజ్జిని యింటిలోనుంచి పంపించేశాడు.

అదంతా జరిగి ఆయిదేళ్ళకి పైగా అయింది.

ఇప్పుడు రాణికి ఓ అందాల పాపాయి. ఏణ్ణర్దం పాపాయి. పత్రికల్లో పుష్టికి, ఆరోగ్యానికి నామూనాగా కోట్ల విలువచేసే చిరునవ్వు చిందిస్తూ కనిపించే పాపాయిల్ని మించి పుష్టిగా, ఆరోగ్యంగా వుల్లాసంగా వుంటుంది. మాటలు సరిగా రావు. ముద్దుముద్దుగా, అమ్మని నాన్నని మురిపిస్తుంది. ఆ మురిపాలంటే పాపనాన్నకి అంటే రాణి భర్తకి, అంటే కృష్ణారావుకి పంచప్రాణాలు, అందుకని, ఆ మురిపాలకోసం ప్రతీ సాయం కాలం గుర్రమై పాపని లాన్ అంతా త్రిప్పుతాడు. వాళ్ళ వెనకారే

నడుస్తూ వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తుంటే ఆనందంతో పరవశమయిపోతుంది రాధారాణి!

కృష్ణారావు అందగాడు. వెయ్యి రూపాయల జీతగాడు. అన్నిటినీ మించి సరసుడు. అతన్ని కట్టుకున్న నెల్లాళ్ళకే, రాణి తండ్రినీ, రాజునీ, ఇంకా రమ, బాల, లత, సుధ లాంటివాళ్ళని చాలామందిని మరిచి పోయింది. కావల్సినప్పుడు తండ్రి రెక్కలుగట్టుకు వాలతాడు. పాత దీపాన్ని రాయగానే భూతం ప్రత్యక్షమైనట్లు. ఆక్రెగ్లెకపోయినా వారానికో మూడు నాలుగుసార్లు ప్రత్యక్షమై వాళ్ళకేం లేవో వెతికిచూసి, తెలుసుకొని మరుక్షణం తెచ్చి పెట్టాడు. రాధ, కృష్ణ నిలబడి మధ్య ఇద్దరూ చేరో చెత్తో పాపను పట్టుకున్న వాళ్ళ ఫామిలీ ఫోటోచూస్తే యెవరికన్నా కింద 'ఆదర్శం' అని వ్రాయబుద్ధేస్తుంది.

ఓ వెన్నెలరాత్రి ఏక శయ్యాగతులై వున్న వేళ రాధ నడుంచుట్టూ చెయ్యేసి కృష్ణ మెల్లిగా అన్నాడు. "రాణి! డార్లింగ్. నీకో సంగతి చెప్పాలి. ఇప్పుడు చెప్పాల్సిన ఆవసరం లేదనుకో. కాని మన మధ్య యెలాంటి అరమరికలూ వుండకూడదు. అందుచేత నీకా సంగతి చెప్పేస్తే నాకేదో దించినట్టవుతుంది! నేను కాలేజీలోవుండగా ఓ అమ్మాయికి ఉత్తరాలు వ్రాస్తూండేవాడిని. ఇద్దరం యేమేమిటో వ్రాసుకునే వాళ్ళం! చివరికి ఆమెకి పెళ్ళవగానే మా ప్రేమ ఉత్తరాలతోనే ముగిసిపోయింది..... యేమిటో, ఇప్పుడదంతా చూస్తే చాలా సిల్లీగా ఉంటుంది. ఆ ప్రేమలూ, ఆ కబురూ ఏ దేమిటో తెలియని పసితనం గదూ?"

"అవును. ఎంత సిల్లీగా ఉంటుంది ఇప్పుడలోచిస్తే! రాజగోపాల్ అని ఓ ముతక ఖద్దరు అబ్బాయిని కార్లో సినిమాలకీ షికార్లకీ తిప్పేదాన్ని కొన్నాళ్లు! రెండునెలలు కాకుండానే అతగాడు యెవళ్లో రాడీలతో తగువు పెట్టుకొని దెబ్బలుతిని మరో లోకానికి వేంచేశాడు!.... ఇప్పుడనిపిస్తుంది! అప్పుడనుకున్నవన్నీ కొంపదీసి నిజమైయుంటే.... ఎంత పొగొట్టుకొనే దానో!" మత్తుగా అంటూ కళ్లు మూసుకొని తలని మెడకీ, భుజానికీ మధ్య యిరికించి బలంగా హత్తుకుంది. ఆమెకి నిజంగానే ఏదో బరువు దించినట్టు తేలికయింది మనసు, ఆ సంగతి అతనికి చెప్పేశాక.